

ຍືນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ສັກສິດ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາໄດ້ຍືນຢູ່ຊ່າວສານທີ່ດິນເລີດໃນເຊົ້າມື້ນີ້, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ຍັງຍືນຢູ່ຊຸມເຊີຍທຸກຄົນທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມ. ພວກເຮົາດີໃຈຫລາຍເປັນພິເສດທີ່ແຂວເດີ ຮໍເບີດ ດີ ແຮວ ໄດ້ມາ ຮ່ວມກັບພວກເຮົາອີກ ແລະ ເພິ່ນຮູ້ສຶກວ່າດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ພວກເຮົາຮັກທ່ານ, ບອບ.

ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄຕ່ຕອງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວກັບທ່ານໃນເຊົ້າມື້ນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮັບການດົນໃຈໃຫ້ແບ່ງປັນຄວາມຄິດສອງສາມຢ່າງ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມກັບເວລາ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການນຳພາໃນການກ່າວ ຄຳປາໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ໄດ້ 84 ປີແລ້ວຕອນນີ້. ໃນການໃຫ້ທ່ານເຫັນພາບໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເກີດໃນປີທີ່ ຊາເລສ ລິນເບີກ ໄດ້ຂັບຍົນຄົນຄຽວຕົງຈາກນິວຢອກໄປກຽງປາລີ ດ້ວຍເຄື່ອງຈັກຫົວຄຽວ, ມີເບາະນັ່ງອັນຄຽວ, ມີປີກຍົນອັນຄຽວ. ມີການປ່ຽນແປງຫລາຍນັບຕັ້ງແຕ່ 84 ປີຜ່ານມາ. ນັບແຕ່ມັນມາ ມະນຸດກໍໄດ້ໄປເຖິງດວງຈັນ ແລະ ກັບມາແລ້ວ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ເລື່ອງທີ່ແຕ່ງຂຶ້ນໃນອາດິດ, ບັດນີ້ກາຍເປັນເລື່ອງຈິງ. ແລະ ເລື່ອງຈິງນັ້ນ, ຂອບໃຈນຳເທັກໂນໂລຈີ, ໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງວ່ອງໄວ ຈົນວ່າເຮົາເກືອບບໍ່ສາມາດຕາມໄປທັນ—ຖ້າຫາກວ່າເຮົາຊິເຄີຍທັນຫລືບໍ່. ສຳລັບເຮົາຜູ້ທີ່ຍັງຈື່ຈຳໃຊ້ໂທລະສັບໝູນຊະນິດເກົ່າ ແລະ ຈັກພິມທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໄຟຟ້າ, ເທັກໂນໂລຈີ ໃນທຸກວັນນີ້ເປັນທີ່ໜ້າອີງຕ້ອງຫລາຍ.

ພ້ອມນີ້ ມາດຕະຖານເລື່ອງສິນທຳກໍໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງວ່ອງໄວຄືກັນ. ການປະພຶດທີ່ແຕກອ່ອນຖືວ່າ ເປັນສິ່ງບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ຜິດສິນທຳ, ບັດນີ້ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ໂຍະຍານ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນ ຍອມຮັບນຳອີກ.

ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານເລື່ອງໜຶ່ງຢູ່ໃນ *Wall Street Journal* ຂຽນ ໂດຍ ຈອນນາຕັນ ແຊັກ, ອາຈານສາສນາປົວຄົນອັງກິດ. ໃນເລື່ອງນັ້ນ, ລາວໄດ້ຂຽນດັ່ງນີ້: “ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ, ສັງຄົມຂອງຄົນພາກຕາເວັນຕົກໃນຊ່ວງລະຍະປີ 1960 ໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງໄວ, ໄດ້ປະຖິ້ມຫຼັກການປະຕິບັດຕາມຮີດຄອງປະເພນີເລື່ອງການຄວບຄຸມຕົນເອງ. ກຸ່ມນັກຮ້ອງຊື່ Beatles ໄດ້ຮືອງວ່າພຽງແຕ່ຄວາມຮັກເທົ່ານັ້ນທີ່ທ່ານຕ້ອງການ. ຫຼັກທຳຂອງກຸ່ມ Judeo-Christian ຄືການເສຍສະລະທຸກຢ່າງ. ແລ້ວຕໍ່ມາມີການເວົ້າວ່າ: ປາກເຮັດຫຍັງກໍເຮັດ ຖ້າມັນດີສຳລັບເຈົ້າ. ພຣະບັນຍັດສິບປະການໄດ້ຖືກຂຽນຄືນໃໝ່ກາຍເປັນຄຳວ່າ ຄຳແນະນຳທີ່ຊ່າງປະດິດຄິດສ້າງສິບປະການ.”

ອາຈານ ແຊັກ ໄດ້ກ່າວຕື່ມວ່າ: “ເຮົາໄດ້ຝຸ່ມເຜີຍອຍກັບສິນທຳຂອງເຮົາ ຄືກັບກັບເຮົາຝຸ່ມເຜີຍອຍກັບເງິນຄຳຂອງເຮົາ. ... ມີຫລາຍພາກສ່ວນອັນກວ້າງໃຫຍ່ທີ່ [ໃນໂລກນີ້] ບ່ອນທີ່ສາສນາເປັນເລື່ອງໃນອາດິດ ແລະ ບໍ່ມີສຽງເຕືອນບອກກົງກັນຂ້າມກັບຄຳທີ່ວ່າ ຊີໂລດ, ໃຊ້ໂລດ, ນຸ່ງໂລດ, ອວດອ້າງໂລດ, ເພາະສິນຄວນສຳລັບເຈົ້າ. ຂ່າວສານກໍຄື ສິນທຳກາຍເປັນເລື່ອງລ້າສະໄໝ, ຄວາມສຳນຶກແມ່ນສຳລັບຄົນອ່ອນແອ, ແລະ ພຣະບັດຍັດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນ ‘ຢ່າໃຫ້ຄົນພົບເຫັນ.’”¹

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເລື່ອງນີ້—ໜ້າເສຍໃຈ—ບັນຍາຍເຖິງໂລກຂອງເຮົາໃນທຸກວັນນີ້. ເຮົາຕ້ອງກຸ້ມໃຈນຳມັນບໍ່ ແລະ ຄິດວ່າເຮົາຈະເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະສູ້ຊົນກັບມັນໄດ້? ບໍ່. ຕາມຈິງແລ້ວ, ເຮົາມີພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເປຊູຄຣິດຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຮູ້ວ່າ ສິນທຳບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງລ້າສະໄໝ, ວ່າຄວາມສຳນຶກຂອງເຮົາຈະນຳພາເຮົາສະເໝີ, ແລະວ່າເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສຳລັບການກະທຳຂອງເຮົາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂລກນີ້ໄດ້ປ່ຽນໄປ, ແຕ່ກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງເໝືອນເດີມ. ມັນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ; ມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ພຣະບັນຍັດສິບປະການກໍຄືກັນ—ຍັງເປັນພຣະບັນຍັດຢູ່ຄືເກົ່າ. ມັນ ບໍ່ໄດ້ເປັນຄຳແນະນຳ. ມັນຈຳເປັນສຳລັບວັນເວລາຂອງເຮົາເທົ່າໆກັບໃນວັນເວລາຕອນພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບມັນໃຫ້ແກ່ລູກຫລານອິດສະຣາເອນ. ຖ້າຫາກເຮົາພຽງແຕ່ຟັງ, ແລ້ວເຮົາຈະໄດ້ຍິນສູລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່າວກັບເຮົາໃນຕອນນີ້ ແລະ ໃນເວລານີ້.

“ຢ່ານະມັດສະການພຣະອື່ນ ນອກຈາກເຮົາແຕ່ເທົ່ານັ້ນ.

“ຢ່າເຮັດສຳລັບຕົນຮູບຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງອັນເປັນຕົວແທນຂອງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ. ...

“ຢ່າໃຊ້ຊື່ຂອງເຮົາໄປໃນທາງຊົ່ວຮ້າຍ ເພາະເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ...

“ຈົ່ງຖືມື້ພຣະ ແລະ ຍຶດຖືໄວ້ເປັນມື້ສັກສິດ. ...

“ຈົ່ງນັບຖືພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ. ...

“ຢ່າຂ້າຄົນ.

“ຢ່າຫລົ່ນຊື່ສູ່ຜູ້ອື່ນ.

“ຢ່າລັກ.

“ຢ່າໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີເພື່ອນມະນຸດ. ...

“ຢ່າຢາກໄດ້ຂອງຜູ້ອື່ນ.”²

ກິດຂອງການປະພຶດຕົນຂອງເຮົາແມ່ນເດັດຂາດ; ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງຕໍ່ລອງ. ມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນພຣະບັນຍັດ ສິບປະການເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນຄຳເທດສະໜາຢູ່ເທິງຄ້ອຍບູນອີກ, ຊຶ່ງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວ ຕອນພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້. ມັນຢູ່ໃນຕະຫລອດທົ່ວຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ມັນຢູ່ໃນການ ເປີດເຜີຍຂອງຍຸກໃໝ່ຄືກັນ.

ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນແມ່ນເໝືອນເດີມ ໃນມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດການ. ສາດສະດາມັນອນໄດ້ບອກເຮົາວ່າ ພຣະເຈົ້າ “ບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງຈາກຊົ່ວນິລັນດອນເຖິງຊົ່ວ ນິລັນດອນ.”³ ຢູ່ໃນໂລກນີ້ບ່ອນທີ່ເກືອບທຸກສິ່ງເບິ່ງຄືວ່າປ່ຽນແປງໄປ, ແຕ່ຄວາມໝັ້ນຄົງ ຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເພິ່ງພາອາໄສໄດ້, ເປັນສະໝໍທີ່ເຮົາສາມາດຍຶດໝັ້ນໄວ້ຢ່າງແໜ້ນໜຽວ ແລະ ປອດໄພ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາອາດຈະຖືກພັດໄປໃນນ້ຳບ່ອນທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ.

ມັນອາດປະກົດຕໍ່ທ່ານເປັນບາງຄັ້ງວ່າ ຄົນທີ່ອອກໄປໃນໂລກມີຄວາມມ່ວນຊື່ນຫລາຍກວ່າທ່ານ. ພວກທ່ານບາງຄົນອາດຮູ້ສຶກຖືກຈຳກັດດ້ວຍກິດຂອງສາສນາຈັກທີ່ເຮົາຍຶດໝັ້ນ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປະກາດຕໍ່ທ່ານວ່າ ບໍ່ມີ ສິ່ງໃດ ທີ່ຈະນຳຄວາມສຸກ ຫລື ຄວາມສະຫງົບມາສູ່ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານຫລາຍກວ່າພຣະວິນຍານ ຊຶ່ງສາມາດມາສູ່ເຮົາເມື່ອ

ເຮົາເຮັດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດ. ພຣະວິນຍານນັ້ນ ບໍ່ສາມາດຢູ່ນຳກິດຈະກຳທີ່ຝ່າຍໂລກເຂົ້າຮ່ວມ. ອັກຄະສາວິກໂປໂລໄດ້ປະກາດເຖິງຄວາມຈິງນີ້ວ່າ: “ມະນຸດທີ່ມີຈິດໃຈທຳມະດາຈະຮັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງເປັນຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້, ເພາະພວກເຂົາເຫັນວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນເລື່ອງໂງ່ສຳລັບຕົນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເພາະວ່າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກໍຕ້ອງອາໄສພຣະວິນຍານ.”⁴ ຄຳວ່າ “ມະນຸດທີ່ມີຈິດໃຈທຳມະດາ” ສາມາດໝາຍເຖິງເຮົາແຕ່ລະຄົນ ຖ້າຫາກເຮົາປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ເຮົາຈະຕ້ອງລະມັດລະວັງຢູ່ໃນໂລກທີ່ປ່ຽນແປງຢ່າງວ່ອງໄວຈາກສິ່ງທີ່ເປັນທາງວິນຍານ. ມັນສຳຄັນທີ່ເຮົາຈະປະຕິເສດສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານຂອງເຮົາ, ປະຕິເສດບໍ່ຍອມແພ້ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຫລາຍທີ່ສຸດ—ນັ້ນຄື ຊີວິດນິລັນຕອນໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາຍຸຈະກະທົບໃສ່ປະຕູຂອງເຮົາສະເໝີ, ເພາະມັນເປັນພາກສ່ວນໃນປະສົບການຂອງເຮົາຢູ່ໃນຊ່ວງມະຕະຢ່າງທີ່ຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຈະສາມາດຕຽມພ້ອມເພື່ອປະເຊີນກັບມັນໄດ້, ເພື່ອຮຽນຈາກມັນ, ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະມັນ ຖ້າຫາກເຮົາມີພຣະກິດຕິຄຸນເປັນພື້ນຖານ ແລະ ມີຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ. ສາດສະດາເອຊາຢາໄດ້ປະກາດວ່າ, “ຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມປອດໄພ ຈະມີຕະຫລອດໄປ ເພາະທຸກຄົນຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ.”⁵

ໃນການເປັນຢູ່ ໃນ ໂລກ ແຕ່ບໍ່ເປັນ ຂອງ ໂລກ, ມັນຈຳເປັນທີ່ເຮົາຈະຕິດຕໍ່ກັບພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຜ່ານການອະທິຖານ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ; ພຣະອົງຈະຕອບຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາ. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ແນະນຳເຮົາ ດັ່ງທີ່ມີບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນ 3 ນິໄຟ ບົດທີ 18 ວ່າໃຫ້ “ຄອຍເຝົ້າລະວັງ ແລະ ອະທິຖານຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປຫາການລໍ້າລວງ; ເພາະວ່າຊາຕານປາຖະໜາຢາກໄດ້ເຈົ້າ. . . .

“ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງອະທິຖານຫາພຣະບິດາຢູ່ສະເໝີໃນນາມຂອງເຮົາ;

“ແລະ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະຂໍຈາກພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ຊຶ່ງຖືກຕ້ອງ, ໂດຍເຊື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ, ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.”⁶

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານເຖິງພະລັງຂອງການອະທິຖານຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ 12 ປີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳງານຢ່າງຂະຫຍັນເພື່ອຈະໄດ້ມີເງິນ ແລະ ກໍໜ້ອນໄດ້ຫ້າໂດລາ. ຕອນນັ້ນເປັນຊ່ວງລະຍະເສດຖະກິດຕົກຕ່ຳຫລາຍທີ່ສຸດ ຕອນເງິນຫ້າໂດລາເປັນຈຳນວນເງິນຫລາຍທີ່ສຸດ—ໂດຍສະເພາະສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸ 12 ປີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບເງິນຫລຽນທັງໝົດ ຊຶ່ງເປັນຈຳນວນຫ້າໂດລາໃຫ້ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເອົາເງິນເຈ້ຍໃບຫ້າໂດລາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີສິ່ງພິເສດທີ່ຈະຊື່ດ້ວຍເງິນຫ້າໂດລານັ້ນ, ແຕ່ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຈື່ວ່າໄດ້ຊື່ຫຍັງ.

ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ຈື່ໄດ້ວ່າ ເງິນຈຳນວນນັ້ນແມ່ນສຳຄັນຫລາຍຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ມີຈັກຊັກເຄື່ອງ, ສະນັ້ນແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງເຄື່ອງໄປຊື້ກຢູ່ຮ້ານທຸກອາທິດ. ຫລັງຈາກສອງສາມມື້ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບ “ເຄື່ອງປຽກຄືນ” ແລະ ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະຕາກມັນໃສ່ຮາວເຄື່ອງຢູ່ຫລັງບ້ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍັດເງິນໃບຫ້າໂດລານັ້ນໃສ່ໃນຖົງໂສ້ງ, ແລະ ທ່ານອາດສາມາດຕວງໄດ້ນີ້, ໂສ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືກສົ່ງໄປຮ້ານກັບເງິນທີ່ຕິດຢູ່ໃນຖົງນັ້ນ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຫວັງນຳເງິນຫລາຍທີ່ສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຈະມີຄົນກວດເບິ່ງຖົງກ່ອນຈະຊັກມັນ. ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ມີໃຜເຫັນເງິນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍແນ່ໃຈວ່າ ເງິນນັ້ນຈະຕົກເຫຍ່ໄປຕອນຊັກ ແລະ ພະນັກງານຊັກເຄື່ອງອາດພົບເຫັນ ແລະ ກໍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະສົ່ງເງິນກັບໄປໃຫ້ຜູ້ໃດ ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດແນວນັ້ນ. ຄວາມຫວັງທີ່ຈະໄດ້ເງິນກັບຄືນມານັ້ນແມ່ນມີໜ້ອຍທີ່ສຸດ—ເປັນຄວາມຈິງທີ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າ ຕອນຂ້າພະເຈົ້າບອກໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ກ່ຽວກັບເງິນຢູ່ໃນຖົງໂສ້ງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໄດ້ເງິນນັ້ນ; ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການມັນ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳງານຢ່າງໜັກກ່ອນຈະໄດ້ເງິນນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມີສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້. ໃນຄວາມຈິນຕາແຈ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນໄປຫາພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍຮັກສາເງິນນັ້ນໄວ້ຢ່າງປອດໄພຢູ່ໃນຖົງ ຈົນກວ່າເຄື່ອງຊັກຂອງພວກເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາ.

ໃນສອງມື້ອັນຍາວນານ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າມັນເຖິງເວລາ ທີ່ລົດຂົນສົ່ງເຄື່ອງຈະນຳເຄື່ອງຊັກມາໃຫ້ພວກເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມ, ລໍຖ້າ. ເມື່ອລົດມາຈອດຢູ່ຫ້າບ້ານ, ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັມຢ່າງໄວ. ທັນທີທີ່ເຄື່ອງປຽກເຂົ້າມາໃນເຮືອນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັບເອົາໂສ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ແລ່ນຂຶ້ນໄປຫ້ອງນອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ກລົງໄປໃນຖົງດ້ວຍມືອັນສັ້ນເຊັ່ນ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈື່ກບໍ່ເຫັນຫຍັງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄິດວ່າ ເງິນໄດ້ເສຍໄປແລ້ວ, ແຕ່ແລ້ວມີຂ້າພະເຈົ້າໄປຕຳເອົາເງິນເຈ້ຍໃບຫ້າໂດລານັ້ນທີ່ປຽກຢູ່. ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າດຶງມັນອອກມາຈາກຖົງໂສ້ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໂລ່ງໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຢ່າງຈິງໃຈດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູ ຕໍ່ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄໍາຕອບຕໍ່ຄໍາອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍເທື່ອຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ. ບໍ່ມີຈັກມື້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານການອະທິຖານ. ມັນເປັນຄວາມສໍາພັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າທະນຸຖະໜອມ—ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າອາດບໍ່ຮູ້ວ່າ ຊິເຮັດຫຍັງຖ້າປາດສະຈາກພຣະອົງ. ຖ້າຫາກວ່າຕອນນີ້ ທ່ານບໍ່ມີຄວາມສໍາພັນເຊັ່ນນັ້ນກັບພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານໃຫ້ພະຍາຍາມບັນລຸເປົ້າໝາຍນັ້ນເດີ. ເມື່ອທ່ານເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການດົນໃຈ ແລະ ການນຳພາໃນຊີວິດຈາກພຣະອົງ—ຊຶ່ງຈຳເປັນຫລາຍຕໍ່ເຮົາແຕ່ລະຄົນ ຖ້າຫາກເຮົາຈະຢູ່ລອດໄດ້ທາງວິນຍານໃນເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້. ການດົນໃຈ ແລະ ການນຳພາເຊັ່ນນັ້ນເປັນຂອງປະທານທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ລ້າງ ຖ້າຫາກເຮົາພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາມັນ. ຊ່າງເປັນຊັບສົມບັດອັນລຳຄ່າແທ້ໆນໍ!

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຖ່ອມ ແລະ ກະຕັນຍູຫລາຍເມື່ອພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕິດຕໍ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານການດົນໃຈຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນທີ່ຈະຈິ້ມັນ, ໄວ້ວາງໃຈມັນ, ແລະ ຕິດຕາມການດົນໃຈນັ້ນ. ເທື່ອແລ້ວເທື່ອເລົ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນໃຈເຊັ່ນນັ້ນ. ເທື່ອໜຶ່ງເປັນການດົນໃຈຊັດເຈນທີ່ສຸດ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນເດືອນສິງຫາ ປີ 1987 ໃນຕອນທຳການອຸທິດພຣະວິຫານຝະແລ້ງເຢດ ເຢຍລະມັນ. ປະທານເອສະລາ ແທັບ ເບັນສັນ ໄດ້ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນສອງມື້ທຳອິດຂອງການອຸທິດນັ້ນ ກ່ອນເພິ່ນກັບຄືນບ້ານ, ແລະ ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງໄດ້ເປັນໂອກາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະໄດ້ດຳເນີນພາກຕ່າງໆທີ່ເຫລືອຢູ່.

ໃນວັນເສົາ ພວກເຮົາມີພາກໜຶ່ງສຳລັບຊາວໂຮນລັງຜູ້ອາໄສ ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງພຣະວິຫານຝະແລ້ງເຢດ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກຜູ້ນຳຄົນໜຶ່ງດີທີ່ມາຈາກປະເທດໂຮນລັງຊື່ ບະລາເດີ ພິເຕີ ມູຣິກ. ກ່ອນການເລີ່ມຕົ້ນພາກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນໃຈໃຫ້ເອີ້ນບະລາເດີ ມູຣິກ ຂຶ້ນກ່າວກັບເພື່ອນສະມາຊິກຄົນໂຮນລັງໃນພາກນັ້ນ, ຕາມຈິງແລ້ວ, ລາວຄວນເປັນຜູ້ກ່າວຄົນທຳອິດ. ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນລາວຢູ່ໃນພຣະວິຫານໃນເຊົ້ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເຈ້ຍນ້ອຍໄປໃຫ້ ແອວເດີ ຄາໂລສ ອີ ອາເຊ, ປະທານເຂດຂອງພວກເຮົາ, ຖາມວ່າ ພິເຕີ ມູຣິກ ໄດ້ມາຮ່ວມພາກນັ້ນຫລືບໍ່. ກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າລຸກຢືນຂຶ້ນ ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນພາກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເຈ້ຍນ້ອຍຈາກແອວເດີອາເຊ ບອກວ່າບະລາເດີ ມູຣິກ ບໍ່ໄດ້ມາຮ່ວມ, ລາວຫຍຸ້ງກັບທຸລະຢູ່ບ່ອນອື່ນ, ແຕ່ລາວຈະມາຮ່ວມການອຸທິດພຣະວິຫານໃນມື້ຕໍ່ໄປກັບບັນດາກຸ່ມທະຫານ.

ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢືນຂຶ້ນກ່າວຕ້ອນຮັບຜູ້ຄົນ ແລະ ບອກເຖິງລາຍການ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນໃຈຢ່າງບໍ່ຜິດພາດວ່າ ຄວນເອີ້ນໃຫ້ພິເຕີ ມູຣິກ ຂຶ້ນກ່າວເປັນຄົນທຳອິດ. ຂ້າພະເຈົ້າ

ປະຫລາດໃຈ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຫາກໄດ້ຍິນຈາກແອວເດີ ອາເຊ ວ່າບະລາເດີ ມູນິກ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນ
ພຣະວິຫານຕອນນັ້ນ. ໂດຍທີ່ໄວ້ວາງໃຈນຳການດົນໃຈ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປະກາດການຮ້ອງເພງ,
ການອະທິຖານ, ແລະ ໄດ້ບອກວ່າ ຜູ້ກ່າວປາໄສຄົນທຳອິດຈະເປັນບະລາເດີ ພິເຕີ ມູນິກ.

ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກັບຄືນບ່ອນນັ້ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫລືອດຕາໄປເບິ່ງແອວເດີ ອາເຊ ແລະ
ເຫັນໜ້າເພິ່ນເບິ່ງຄືວ່າ ຕື່ນຕົກໃຈ. ຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຫລັງຈາກເພິ່ນໄດ້ຍິນ
ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດວ່າບະລາເດີ ມູນິກ ຈະເປັນຜູ້ກ່າວຄົນທຳອິດ, ເພິ່ນບໍ່ເຊື່ອຫຼືເພິ່ນ. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ
ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເຈ້ຍນ້ອຍຂອງເພິ່ນແລ້ວ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ອ່ານມັນແລ້ວ, ແລະ
ເພິ່ນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງປະກາດໃຫ້ບະລາເດີ ມູນິກ ເປັນຜູ້ກ່າວ, ໂດຍທີ່ຮູ້ແລ້ວວ່າ
ລາວບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.

ໃນລະຫວ່າງທີ່ເຫດການນັ້ນເກີດຂຶ້ນ, ພິເຕີ ມູນິກ ໄດ້ປະຊຸມຢູ່ ຫ້ອງການເຂດໃນເມືອງ ຜອດສະຕັດສີ .
ລະຫວ່າງການ ປະຊຸມນັ້ນ, ລາວໄດ້ໜ້າໄປຫາແອວເດີ ຮາກີ ຜູ້ຊົງຕອນນັ້ນ
ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າໃຫ້ອະນາເຂດ, ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າສາມາດ
ພາຂ້ອຍໄປຫາພຣະວິຫານໄດ້ໄວປານໃດ?”

ແອວເດີ ຮາກີ ຜູ້ຮູ້ກັນວ່າມັກຂັບລົດສະປອດຂອງລາວໄວ ໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍສາມາດພາເຈົ້າໄປ
ເຖິງພາຍໃນ 10 ນາທີ! ແຕ່ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຢາກໄປພຣະວິຫານ?”

ບະລາເດີ ມູນິກ ຕອບວ່າລາວບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງລາວຕ້ອງໄປພຣະວິຫານ ແຕ່ລາວຮູ້ວ່າລາວຕ້ອງ
ໄດ້ໄປພຣະວິຫານ. ແລ້ວທັງສອງກໍໄດ້ອອກເດີນທາງໄປພຣະວິຫານທັນທີ.

ໃນຂະນະທີ່ກຸ່ມນັກຮ້ອງ ຮ້ອງເພງອັນປະທັບໃຈຢູ່ນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວໄປມາ, ຄິດວ່າບໍ່ດົນ
ກໍຈະໄດ້ເຫັນ ພິເຕີ ມູນິກ ແລ້ວ. ແຕ່ກໍບໍ່ເຫັນ. ແຕ່ແປກປະຫລາດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົກໃຈ.
ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກອົບອຸ່ນ, ບໍ່ຜິດພາດ, ແລະວ່າທຸກສິ່ງຈະເປັນໄປດ້ວຍດີ.

ບະລາເດີ ມູນິກ ໄດ້ຢ່າງເຂົ້າປະຕູພຣະວິຫານໃນຕອນທີ່ການກ່າວອະທິຖານເປີດສິ້ນສຸດລົງ,
ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າ ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຕ້ອງມາພຣະວິຫານ. ເມື່ອລາວຢ່າງໄປ ຕາມຮ່ອມທາງຢ່າງ
ດ້ວຍຄວາມຮີບຮ້ອນ, ລາວໄດ້ເຫັນຮູບພາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ເທິງຈໍໂທລະທັດ ແລະ ໄດ້ຍິນ
ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດວ່າ, “ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ຍິນຈາກບະລາເດີ ພິເຕີ ມູນິກ.”

ຕໍ່ຄວາມອັດສະຈັນໃຈຂອງແອວເດີອາເຊ, ພິເຕີ ມູຣິກ ໄດ້ຢ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງທັນທີ ແລະ ຂຶ້ນໄປຫາແທ່ນປາໄສ.

ຫລັງຈາກພາກນັ້ນ, ບະລາເດີ ມູຣິກ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າລົມກັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ກ່ອນລາວໄດ້ມີໂອກາດຂຶ້ນກ່າວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໂຕ່ຕອງກ່ຽວກັບການດົນໃຈທີ່ມາເຖິງໃນມື້ນັ້ນ ບໍ່ພຽງແຕ່ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມາເຖິງບະລາເດີ ພິເຕີ ມູຣິກ ນໍາອີກ. ປະສົບການທີ່ ປະເສີດນັ້ນ ໄດ້ເປັນພະຍານທີ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການມີຄ່າຄວນ ທີ່ຈະຮັບເອົາການດົນໃຈ ແລະ ຈາກນັ້ນໄວ້ວາງໃຈມັນ—ແລະ ເຮັດຕາມການດົນໃຈນັ້ນ— ເມື່ອມັນມາເຖິງ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມຂ້ອງໃຈວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະສົງໃຫ້ຜູ້ຄົນ ທີ່ມາຮ່ວມພາກນັ້ນໃນພຣະວິຫານຝະແລ້ງເຝິດ ໄດ້ຍິນປະຈັກພະຍານອັນມີພະລັງ ແລະ ປະທັບໃຈຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ບະລາເດີ ພິເຕີ ມູຣິກ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ການຕິດຕໍ່ຫາ ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ເທິງສະຫວັນ ຂອງເຮົາ—ຊຶ່ງຮ່ວມທັງການອະທິຖານຫາພຣະອົງ ແລະ ການດົນໃຈຂອງພຣະອົງຕໍ່ເຮົາ— ມັນຈໍາເປັນຫລາຍສໍາລັບເຮົາທີ່ຈະຜ່ານຜ່າພາຍຸ ແລະ ການທົດລອງໃນຊີວິດ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ເຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະເຂົ້າໃກ້ເຮົາ; ໃຫ້ສະແຫວງຫາພຣະອົງ ຢ່າງພາກພຽນ ແລະ ເຮົາຈະພົບພຣະອົງ.⁷ ເມື່ອເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ເຮົາຈະຮູ້ສຶກເຖິງພຣະ ວິນຍານຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມກ້າຫານ ທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນຢູ່ຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໝັ້ນຄົງໃນຄວາມຊອບທໍາ—ຢືນ ... ຢູ່ໃນບ່ອນສັກສິດ, ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ.⁸

ໃນຂະນະທີ່ລົມໝູນວຽນວົນຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົາ ແລະ ສິນທໍາຂອງສັງຄົມນັບມື້ນັບຫລຸດນ້ອຍຖອຍລົງ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຈິ່ຈໍາຄໍາສັນຍາອັນລໍາຄ່າຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຮົາໄວ້ວາງໃຈ ໃນພຣະອົງ ທີ່ວ່າ: “ເພາະເຮົາຢູ່ກັບໝູ່ເຈົ້າ ສະນັ້ນຢ່າສູ່ຢ້ານກົວ! ຢ່າສູ່ຢ້ານສິ່ງໃດໆ. ເຮົາຄື ພຣະເຈົ້າຂອງໝູ່ເຈົ້າ! ເຮົາຈະຊ່ອຍຊູໃຫ້ໝູ່ເຈົ້າໄດ້ເຂັ້ມແຂງ; ເຮົາຈະປົກປັກຮັກສາຊ່ອຍໝູ່ເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນ.”⁹

ຂໍໃຫ້ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນເປັນພອນຂອງເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າ ອະທິຖານໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຊຊຸຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Jonathan Sacks, *Wall Street Journal*, Aug. 20, 2011. Note: Lord Sacks is the chief rabbi of the United Hebrew Congregations of the Commonwealth.
2. ອົບພະຍົບ 20:3–4, 7, 8, 12–17.
3. ໂມໂຣໄນ 8:18.
4. 1 ໂກຣິນໂທ 2:14.
5. ເອຊາຢາ 32:17.
6. 3 ນີໄຟ 18:18–20.
7. See Doctrine and Covenants 88:63.
8. See Doctrine and Covenants 87:8.
9. ເອຊາຢາ 41:10.